

ABU AIYUUB AL-ANSAARIY

Drag ut, vare sig ni är lätta eller tunga

Profeten ﷺ inträdde i Al-Madiinah och satte punkt för sin framgångsrika Hijrah. Han inledde sina första välsignade dagar på platsen för sin utvandring, som ödet hade utvalt för oöverträffade och enastående bragder.

Ridande på sin kamel avancerade Sändebudet ﷺ bland den väldiga folkmassan som svälldes av entusiasm, kärlek och längtan. Folk trängdes kring kamelens töm i tävlan med varandra om att erbjuda Allahs Sändebud sin gästfrihet och husrum. Så snart processionen nådde grannskapet Bani Saalim Ibn 'Awf ställde sig folkmassan i vägen för processionen och vände sig till Profeten med orden: "O Allahs Sändebud, behaga ta emot vår gästfrihet och husrum, ty vi är inflytelserika människor som är stora i antal och rikedom. Vi kan också garantera ditt stöd och skydd." Profeten ﷺ uppmanade dem milt att lösgöra tömmen och lämna vägen fri, ty den hade beordrats av Allah att stanna på en bestämd plats.

Processionen avancerade vidare till Bani Bayaadahs grannskap, sedan Bani Saa'idahs, sedan Bani Al-Haarith Ibn Al-Khazrajs, sedan till Bani 'Adiy Ibn An-Najaars. Folket i varje stam försökte stoppa kamelen och bad innerligt Profeten ﷺ att hedra dem med sitt godkännande av deras

gästfrihet och husrum. Ändå gav Profeten ﷺ dem samma svar med ett tacksamt leende: "Lämna vägen fri för den, ty den har beordrats av Allah att bege sig till en bestämd plats." Sålunda lät Profeten ﷺ valet av sin boplats avgöras av ödet.

Denna boplats skulle sedermera vara av avgörande och ärofull betydelse, ty på denna mark skulle den moské byggas från vilken Allahs ord och ljus skulle utflöda och belysa hela universum.

Bredvid denna moské skulle en boning, eller snarare boningar, av lera och tegel byggas, med ingenting inuti dem utom vad som knappt räcker för uppehälle och leverne. Dessa boningar skulle bebos av en inspirerad lärare och Profet ﷺ som randades över denna värld för att återuppliva dess sviktande ande och skänka heder och frid åt alla dem som har sagt att deras Herre enbart är Allah och därefter stod fasta och rakryggade i den islamiska tron genom att avhålla sig från alla slags synder och onda gärningar som Allah har förbjudit och genom att utföra alla slags goda gärningar som Han har föreskrivit. De var sådana som trodde på Allahs Enhet, dyrkade ingen utom Honom allena och blandade inte sin tro med orätt. De var sådana som renade sin religion för Allahs skull och reformerade landet och ställde inte till oreda på jorden. Profeten ﷺ var verkligen mycket noga med att låta valet av sin boplats avgöras av Allahs bestämda dekret.

Därför lossade han kamelens tyglar och drog inte i dem. Sedan vände han sitt hjärta mot Allah och bad: "Allah, välj och utse åt mig en plats för min boplats."

Kamelen lade sig ned framför Bani Maalik Ibn An-Najaars hus. Sedan reste den sig på fötterna, cirkulerade kring platsen, återvände sedan till samma plats igen och lade sig ned, sänkte halsen och var stilla. Profeten ﷺ var optimistisk och glad när han steg av. En av muslimerna gick fram mot kamelen, tog sadelväskorna och bar in dem i sitt hus. Hans ansikte lystes upp av glädje och tillfredsställelse när Profeten ﷺ, omsvept av lycka och välsignelser, följde honom rakt in i hans hus. Vill du veta vem den lycklige mannen var framför vars hus kamelen lade sig ned, och mannen i vars hus Profeten var gäst, och mannen som alla stadens folk avundades för sin stora lycka? Det var vår hjälte, Abu Aiyub Al-Ansaariy, även känd som Khaalid Ibn Zaid, barnbarnet till Maalik Ibn An-Najaar.

Det var inte det första mötet mellan Profeten ﷺ och Abu Aiyub Al-

Ansaariy. De hade mötts tidigare när Al-Madiinah-delegationen reste till Makkah för att ge Profeten ﷺ trohetseden i det berömda Andra Löftet vid Al-'Aqabah. Abu Aiyuub Al-Ansaariy var bland de 70 troende som skakade hand med Profeten ﷺ och gav honom sitt stöd och sin lojalitet. Det verkar som att Abu Aiyuubs stora lycka var att hans hus valdes för att den store muhaajiren och den generöse Profeten ﷺ skulle bo i när Allahs Sändebud inträdde i Al-Madiinah och grundlade den som Allahs nya religions huvudstad.

Profeten ﷺ föredrog att bo på bottenvåningen. Men knappt hade Abu Aiyuub Al-Ansaariy stigit upp till sitt rum på övervåningen förrän han skakades av ånger över att ha vikt för Profetens önskan och accepterat att bo och sova ovanför Profeten ﷺ. Han bad omedelbart Profeten att flytta till övervåningen. Han fick sin vilja igenom och Profeten flyttade till övervåningen. Profeten ﷺ stannade där tills moskén byggdes och hans boning byggdes bredvid den.

Allt sedan Quraish börjat bekämpa islam, anfälla Al-Madiinah, emigrationens land, och hetsa stammar och organisera arméer för att utsläcka Allahs ljus, blev Abu Aiyuub en fullärd krigare och jihad-kämpe. Denne hjälte deltog i Badr, Uhud, Al-Khandaq och resten av striderna och krigen. Han sålde sig själv, sina pengar och sin egendom till Allah, världarnas Herre.

Även efter att Profeten hade dött efterblev Abu Aiyuub aldrig och vände inte ryggen mot en strid som muslimerna var bestämda att utkämpa, trots svårigheterna och grymheterna. Det slagord han sjöng dag och natt, i hemlighet och öppet, var Allahs vers "Drag ut, vare sig ni är lätta eller tunga" (9:41).

Han missade aldrig ett fälttåg, utom en gång. Han vägrade att delta i en armé vars befälhavare var en ung muslim utsedd av kalifen. Abu Aiyuub var emot detta val. Detta enda felsteg skakade hans innersta, och han var alltid fylld av ånger när han upprepade: "Det angår inte mig vem som utsågs av 'Aliy." Allt sedan detta missteg missade han aldrig en strid, oavsett vad.

Det räckte honom att leva som soldat i den muslimska armén, kämpa under dess standar och försvara dess helgd.

När konflikten bröt ut mellan 'Aliy och Mu'aawiyah ställde han sig på 'Aliys

sida utan den minsta tvekan. Han trodde att 'Aliy var den rättmätige imamen som muslimerna hade valt. När 'Aliy dog och Mu'aawiyah övertog kalifatet höll den asketiske, ståndaktige och fromme Abu Aiyuub sig på avstånd. Han längtade efter ingenting av denna värld utom en plats på slagfältet bland mujaahiduun som kämpar på Allahs väg. Därför, knappt hade han sett den muslimska armén marschera mot Konstantinopel, steg han upp på sin häst, lyfte sitt svärd och galoperade mot ett länge eftertraktat martyrskap.

I denna särskilda strid sårades han. Arméns befälhavare besökte honom för att förhöra sig om hans tillstånd. Han andades tungt som om hans längtan efter att möta Allah gjorde honom otålig med de få minuterna som återstod av hans liv. Befälhavaren, Yaziid Ibn Mu'aawiyah, frågade honom: "Vad är din sista önskan, Abu Aiyuub?"

Jag undrar om någon av oss kan gissa eller föreställa sig vad Abu Aiyuubs sista önskan var? Nej, hans sista önskan innan han dog var otänkbar och bortom de flesta människors fantasi.

Han bad Yaziid att bära hans kropp till den yttersta punkten inuti fiendens land och begrava honom där, sedan bryta igenom fiendens led tills han nådde hans grav, så att Abu Aiyuub kanske skulle höra ljudet av de galopperande muslimska hästarnas hovtramp över den och inse att de hade uppnått seger. Tror du att detta är poetiska verser? Nej, detta är varken poetiska verser eller en fantasys nyck. Nej, det hände verkligen! Det är ett faktum som hela världen en dag bevittnade, och stod där tittande, utan att tro sina ögon, med vidöppna ögon, och lyssnande, utan att tro sina öron, med sina egna öron. Yaziid verkställde Abu Aiyuubs sista vilja till fullo.

Slutligen begravdes denne mycket store mans kropp i hjärtat av Konstantinopel – nutidens Istanbul. Rentav innan islam omhöljde denna del av världen med sitt ljus, betraktade Konstantinopels romare Abu Aiyuub som ett helgon. Märkligt nog säger alla historieskrivare som registrerade de händelser som styrker det föregående påståendet: "Romarna vaktade hans grav, besökte den och bad Allah att sända ned regn för hans skull under tider av torka."

Trots det snabba och regelbundna tempot i de strider som Abu Aiyuubs liv var fyllt av, och som lämnade honom ingen tid att slida in svärdet och ta andan, var hans liv fridfullt och rent som den tidiga morgonbrisen.

Han hörde Profeten ﷺ berätta en hadith och han värderade den alltid

högt. Profeten sade: "Första: Om du förrättar en bön, förätta den noggrant som om det vore din sista bön. Andra: yttra inte ett ord som du senare kommer att behöva be om ursäkt för. Tredje: befria dig från hoppet om att ha det som andra människor njuter av." Sålunda spred han aldrig skvaller eller oroligheter, han begärde aldrig något och tillbringade sitt liv uppslukad i andlig längtan som en uppriktig tillbedjare och med den avskildheten hos någon på sin dödsbädd. När det var dags för honom att dö begärde han ingenting av denna värld utom denna enda önskan som representerade hans hjältemod och storhet: "Bär min kropp långt in i det romerska landet, begrava mig sedan där." Han trodde på seger. Han hade tillräcklig insikt för att förutse att dessa avlägsna delar av världen snart skulle bli en av islams oaser och lysas upp av dess ljus.

Därför ville han begravas där i det landets huvudstad där den slutliga avgörande striden skulle äga rum och där han, från sin välsignade grav, kunde följa krigets händelseförlopp: de svepande muslimska arméerna, de fladdrande standaren, hästarnas gnäggande, deras galopperande och svärdens klirrande. Idag ligger han där borta, fast han inte längre kan höra svärdens klirr och hästarnas gnägg, ty Allahs dekret har fullbordats över honom. Istället hör han det storslagna ljudet av Adhaan fem gånger om dagen, emanerande från de höga minaretterna bortom horisonten:

Allahu akbar. Allah är den störste.

Allahu akbar. Allah är den störste.

Hans överlyckliga ande i sin eviga och ärorika hemvist svarar med orden: "Detta är vad Allah och Hans Sändebud lovade oss och Allah och Hans Sändebud talade sanning."